

дѣтъ на турската батарея на Лисата Гора, не ни напомнюваха, че нашия опълченски отрядъ стои въ видѣтъ на противника, то можахме да мислимъ, че се намираме на постоянна квартира, или на лагеръ въ мирно врѣме. Впрочемъ, вѣроятно за да се покаже на Турците, че и ний не спимъ, дружинитѣ току се мѣстяха отъ едно мѣсто на друго, — тъй щото 3-я дружина отъ пристигването си на Зелено Дърво три пѣти се мѣсти и последния пѣтъ отъ при Зелено Дърво — пакъ се прѣмѣсти на старото си мѣсто — при с. Стоманеци.

На 19 Августъ сутринята азъ се сговорихъ съ подпоручицитѣ отъ 5-а дружина Гуджевъ и Николаевъ да отидемъ въ Габрово за два дѣня.

Разбира се, никакво прѣпятствие отъ страна на началството не срѣцнахме. Въ 10 часа сутринята ний вече бѣхме въ Габрово. Слѣдъ като оставихме конетѣ си въ хана, ний тръгнахме изъ града за да си закупимъ потрѣбнитѣ нѣща. Като направихъ нужнитѣ покупки, отидохъ на хана съ намѣрение да се нахраня и, слѣдъ това, да навѣстя. Штабсъ-Капитанъ Сокалски, дружинния адютантъ, който, като боленъ, отъ 13 Августа бѣше останалъ въ Габрово. Сокальски, обаче, дойде самъ въ гостинницата да обѣдва.

— Трѣската и нервитѣ още ме мжчатъ „Батенька“. Никакъ не мога да се отърва отъ тѣхъ, се оплакваше Сокальски. Канимъ се тѣзи дни да се завърнемъ съ Штабсъ-Капитанъ Стеселя.

Денътъ ми се видѣ безкрайно дълъгъ. Безъ работа не ми се стоеше въ Габрово, затуй часа въ 4 1/2 слѣдъ обѣдъ азъ си взехъ сбогомъ отъ другаритѣ си и тръгнахъ за Зелено Дърво. Току до моста — на край града ме срѣцна дружинния командиръ Чилиевъ.

— Къдѣ отивате? ме попита той.

Казахъ му, че се връщамъ на позицията.

— Нали сте въ отпускъ за два дѣня? очудено пакъ ме попита той. Впрочемъ, вървете, защото тамъ въ дружината твърдѣ малко офицери останаха.

Слънцето бѣше още високо, когато азъ се завърнахъ. На позицията всичко бѣше тихо и спокойно.